

MÁRIA

rekonstrukció

Kicsi irodánk színház, mely olyan, akár az élet. Én a vad, erotikus férfiakat szeretem, mondja Ágnes. Lassan jön a fény, a reggel, a sötét üvegen Ágnes tükörképe: kíváncsian nézik egymást, csípőjüket pökhendien kifeszítik, feszül ott minden, mintha robbanni szeretne. Gittus a másik ablaknál a haját fésüli, sok repedt, tört száll hull. De ha nincs ló, jó a számár is, mi? Ágnes felfújja arcát, utálattal kiengedni a levegőt: legalább hosszú alsógatyáiktól kíméljenek meg! Tity-toty, totyognak bambává gerjedten... Mozdulatait az ablakról ellenőrizve mutatja, hogyan. Gittus nem nézi, gondosan rúszozza ajkait, komolyan mondja: tudod, Ágnes, én félek a férfiaktól; szelíd galamboknak mutatják magukat, közben pedig vad mándrucok! Ágnes macskásan nyújtózkodik, varázsos ívekbe görbíti testét. Az ég áldja meg, oly feszes még a bőröm és rugalmas, és már nem vagyok félénk jerke – izgató, szórakoztató, nő vagyok!, zongorázok, táncolok, énekelek, akár egy gésa, értek a programozáshoz is, nemes kedvtelésekben társ tudok lenni, tudok!, hát mi kell azoknak a férfiaknak, mért jut nekem a férge? Legyint, elgondolkozva flangálni kezd.

A rajztáblánál lány áll, kicsit előrehajolva dolgozik, hosszú, egyenes haja két oldalt zuhan le, a nyaknál kettéválva s azt szabadon hagyva, akár a Vörös-tenger, kék pulóver van rajta, garbó, szoknyája rövid, a hatvanas éveket idézi, szabadon tündökölnék a virágszár combok; Mária a lány neve, Mária. Ágnes megáll mögötte, végigméri, hangját teátrálisan lehalgítva kérdi Gittustól: mit gondolsz, van már neki periódusa?

Gittus elmélyülten reszelgeti körmét. Te még emlékszel ilyesmire?, kérdezi gonosan Lajoska. Ágnes felelet nélkül hagyja, mással van elfoglalva: fellebbenti a jobb oldali hajszárnyat, ráteríti a vállra, tenyerével végigsimítja, le a csípőig, milyen szép vagy, mondja titkolt szándékkal. Vannak férfiak, akik megbolondulnak a festett körmökért, én meg nem szeretem, sóhajtja Gittus. A szépség viszonylagossága hazugság, így Ágnes, aki szép, az szép! Tenyerét Mária derekán pihenteti. Voltál már a nagyfőnöknél?, leadtad a sápot? Szeme gonosan fénylik, hangja lágy: szép vagy és üde, nemes és megértő, és nem vagy komisz és követelőző, belátó vagy, türelmes és szorgalmas, nem vagy kicsinyes, sem szemtelen, sem alattomos, példás természeted van, forró szerető leszel és gondos anya, egyszerűen: eszményi élettárs. Megperdül, az ásító mérnök felé sodorja Máriát. Vedd el őt feleségül! Kerítőnő vagy tán?, próbál a férfi a reggeli tréfa szintjén maradva annak véget vetni, ám Ágnes nem bír megállni, vérszomjasan csörtet tovább: és te, hozzámennél?, magához vonja Máriát, hozzámennél?, megrázza a lányt, hozzá?, mondd már, hozzá? Gittus mint a nagyothallók, nem odavalósín mondja: Ágnes, a mérnök mérnököt vegyen el, a rajzoló rajzoló, az orvos orvost, a tanár meg legyen a tanára – nagy erős dinasztia lesznek, ez jó! Ezt hol olvastad?, kérdi Lajoska.

A mérnök, akárha mozaikteremben ülne, ahol megszakadt a hang, s az eddig elnyomott külső zajok felszabadultan törnek be a terembe és kötik le a figyelmünket; már napok óta zuhog, városok vakolata omlik, buzgárokat tömködnek gátőrök. Felrezen, igyekszik jelen lenni, figyelni, kapcsolatokat teremteni, szeretetre méltó lenni, napok alatt lefogyni, meghízni, ahogy kell, egyszer már úgy beszélni, ahogy a többiek akarják...

Szélvésszként ront be a kisleány, vaskos ujjait lengetve körbesétál, piheg; téged hívat, mutat a mérnökre, majd újult lendülettel nyargal ismét: aki szelet vet, vihart arat, amilyen a mosdó, olyan a törölköző, vagy megszöksz, vagy meg-

szoksz, alvó oroszlánnak jajgat a felköltője, kinél lakol, annak törvényével élj, aki nem lép egyszerre, nam kap rétest esté-re...

Múlik a reggel. Lajoska székével a visszatérő mérnök mellé tipeg, letoltak?, kérdi, nagyot harap a szalvétából leffegő kenyérből, nem kérsz?, kérdi tele szájjal, ne lógasd az orrod! Kihúz egy szalámikarikát, a neonok felé tartva vizsgálja. Két éve én voltam a bűnbak, engemet hívogatott. Ez a reggeli tornája! Hátradönti fejét, száját nagyra tátja, bent sötét van, beejt a szalámit. Amíg fiatal, sokat akar az ember, kicsit nevet, a nőkre néz, sok benne a feszültség. Később beolvadtam, mint mindenki, folytatja. Leteszi a kenyeret, kezét végighúzza az asztallapon, összegyűjti a morzsákat, azután zongorázik. A nők némán majszolva figyelik a két mérnököt. A nőket kik figyelik. (Mulatságosan lehet képzeletben folytatni a sort...) Kicsiket harapnak, inkább harapdálnak. A mérnök megpillantja Misit, köszön neki. A fiúnak nagy, törékeny homloka van, törékeny, mint valami héj, bozontos magyarbajusza sehogyan sem illik hozzá. Visszabólint. Lajoska felemeli a kenyeret, harap, rág. Ismét kihúz egy karikát, befalja. A jól ismert szalámi-módszerrel dolgozik: szeletenként az egész bagázst! Ha az embernek puha ölű felesége van, sokkal békülékenyebb itt is, ha vannak is benne feszültségek, nem fogja őket deklarálni, megvárja, míg hazaér, hazatér. Az öl a hazácskája, ugye? A mérnök bólint, szeme sarkából Misit figyel, keveset tud róla, a nevét gyűlésekről ismeri, gyakran szerepel negative, büntetik, s ha épp nem tudják, bolond költőnek nevezik és kineveti mindenki. Csak szavakat hall. Hiába küldöm el a lepréselt barackfát, nem tudod meg, milyen az igazi. Örül, hogy hallott egy mondatot, figyel. De ha markodba nyomom a magját, és te elülteted... Nem érti, nem tudja elhelyezni a hallottakat. Talán, gondolta olyankor, jó barát lehetne, ám szinte azonnal viszolyogva hessegette a lehetőséget. A fiú kicsi szvetterében, rosszul vasalt ingeiben oly derűsen viselte a kollégák mesterkedéseit, hogy a mérnökben ± érzéseket ébresztett, mintha valamilyen profán

megváltásban részesült volna. Mégsem tudott a gonoszkodók glédájából átállni. Szóval berendelt a megyéhez, rájja tovább a csontot Lajoska. Bólint, közben a távozó fiúra néz, az visszabiccint mosolyogva. Te is lépjél, ő is *lépik*, hallja a bölcselkedő Lajoskát.

Reggel csatakosan ébred, gyúrt lepedőn. Nem akarok mérnök lenni, nem akarok! Kint is vizes minden, a permanens helyzet lehangolttá teszi. Tócsa nő a pocsolyához, nem néz fel, kiválaszt egy aszfaltdarabot, rálép, megbillen, szentséget. Az úristenit ennek a világnak! Benyit a trafikba, meleg van, jó dohányszag van, a nagyon kövér trafikosnő örömmel fogadja, szuszogva nevet; talán kényelmét szolgálná, ha kenyértésztá melleit felpakolná az asztalra, mint valami árut. Szentgyörgyit? Hát létezik még?, kérdi hihetetlenkedve. Ismeri az asszonyt, kér tőle egy esernyőt. Megkapja. Ez s a meleg, a szagok, a mindenhol megérintható puhaság kicsit felderítik kedvét. Mint egy hazácska, gondolja, s rákacsint az asszonyra.

Viszi az ernyőt, nem változott semmi; a rugó beragadt, bajlódik a zárral, lépés közben veszi észre az alatta, a lába alatt elterülő pocsolyát, riadtan megnyújtja az ívet (a szöget), kicsi a felület, elcsúszik. Besározódott a nadrágja, körmével húzza le a híg mocskot, mint a felesleges maltert. Magas férfi guggol mellé, majd én segíték, ajánlkozik, hosszú villogó ujjával kifeszíti a szövetet, így könnyebb!

Ön uram, büszke lehet öltözetére, ritka manapság ez a gondosság! Bizonyára fontos helyre igyekszik, nem firtatom. Remélem sikerül helyrehoznunk ezen aprócska malőr okozta bajokat, s látogatása eredményességét rossz benyomás nem gátolja. Ön elégedett lehet magával! Elnéztem az imént, milyen epedőn követik önt a nők. Csókokat dobálnának, ha nem törődnének az utca diszkrét népével. Órákig képes volnék bámulni önt. Most mintha nyomná valami a lelkét, gondok űzik? zaklatják? Pakoljon hát ki, nekem beszélhet, jaj, be

sem mutatkoztam, Zsorzs vagyok, magam is mérnökember, a lélek mérnöke!

Rohan az idő, kilép, jó volna egyszer reggel sétálni, gondolja.

Felnéz, a szürke tömbök összehajolnak fölötte, sok-sok vízszintes elhelyezkedés, a szürke, tarajos felhők félelmet szülnek. A sarkon befordul, nem néz hátra, szúrós tekintet a tarkóján, érzi. A posta előtt lelassít, szuszog, aztán sebesen eltűnik a barnára mázolt vaskapu mögött.

Hát te?, állítja meg a kisleány, ja a megyénél voltál. Mit mondtak?, persze, persze, és rólam? Semmi negatív? Gyere, igyunk valamit, mondja barátkozón.

A terem rendeltetése szerint vendéglő, használatában kocsma. Sok a füst (az ember). A szomszédos asztalnál két nő ül, talán anya és lánya; a lány lehajtott fejjel bámul kávéjába. Szóval, emeli fel poharát a kisleány, te új fiú vagy, ideje, hogy elbeszélgezzünk, szóból ért a magyar. A szomszédban a nő visszafojtott indulattal beszél. Hallja, mit mond. Ezért kilincseltem annyit, ezért, hogy most cserbenhagyj. A lány előhúzza zsebkendőjét, feje mélyen lehajtva, nem lehet eldönteni, sír-e vagy az orrát fújja. Hát, mit akar az ember, kezdi a kisleány, az ember birtokolni akar, hatalmon akar lenni (ez a meghatározás, a határok!). De értsd meg anya, nem bírom már, tisztán hallja, mit mond a lány, nem bírom, állandóan tapogat, nyúlkal... Leveri a gyufásdobozt, utánahajol, látja: sír a lány. Aki nem elég rátermett, az megbúvik az erős árnyékában, kinyitja a szemét meg a fülét, hogy aztán mindenkit sakkban tartsa, érted? Kiül a szék szélére, az idősebb nő gyorsan beszél: másokat is tapogatnak eleget, mégsem hálnak bele, a lány felemeli fejét, ha egyszer szép vagy! Figyelsz?, kérdi a kisleány; a szétnyílt zakó alatt látható kigombolt inge, nincs rajta atléta sem, pedig még tél van, vagy minimum télies tavasz, kivillan, szőrtelen melle, a csupasz fehér bőr, ám ha a tekintet merészebb, lejjebb, a has környékén dús rengetegre lelhet. A nyálasabbja, lendül bele

a kisleány, aki sem nem erős, sem nem okos, az szeretetről fog papolni... Az asszonyon régmódi esőkabát van, jellegzetes stoppolásokkal a gomblyukak környékén, nehezen mondja: légy vele kicsit kedvesebb, akkor nem fog erőszakoskodni. A szétnézéstől fáj a szeme, és mintha a füle is. Én az egyenes dolgokat szeretem, emeli fel a poharát a kisleány. Mire akarsz rávenni, anya?!, tör ki a lány, s kétségbeesetten hátrahátrál a széket. Nézi a rohanó, az elrohanó lányt, a két oldalán kapálózó ballonkabátot. Figyelsz? Te elég okosnak tűnsz, biztosan érted, milyen vezérelv strukturál minket, hogy mi az elv... A kisleány hangosan magyaráz, sokan odafordulnak, méregetik őket, közelebb hajol, hátha ettől halkabbá válik, de nem ér el vele semmit, csupán a nyálcseppeket próbálja törölgetni feltűnés nélkül; ez most nagyon kínos! Aztán, áll fel a kisleány, majd emeljük a fizetésedet. Ez nem vicc!

Hallom, mondja Lajoska, emelik a fizetésünket. Hogy-hogy? Elemelik, mondja röhögve.

Jön a kisleány, jön, jön, inge végig begombolva. Úgy helyezkedik el, hogy a többiek karájából a mérnökre mutathasson. Miattad, mutat rá, miatta, kívárja a megfelelő csendet, miatta mindenkitől le fognak vonni. A mérnök elpirul, miért?, kérdi Ágnes. Mert nincs még leadva a rajz. Tegnapelőtt bevittem a nagyfőnöknek. A kisleány gúnyosan felnevet, vagy úgy, ahogyan ő a gúnyos nevetést képzele, tőle jövők apuskám; őt nem lehet meghazudtolni! Elkomolyodik, homlokát ráncolja, halkan mondja: titeket is befeketített, hogy tudniillik zsarnokoskodtok. Állával Mária felé bökö: egyeseken. A tekintetek lecsapnak a lányra, mint a keselyűk süvítene, és egy kicsit manipuláltak. Én is láttam, én húztam ki, bizonygatja Mária. Holló a hollónak, sóhajt a kisleány, széket keres, leül. A körülmények és saját balfácánságunk tolnak széket az ilyenek alá. Lajoskám, fordul gondterhelten hátra, te meg tudnád holnapra csinálni? Lajoska begombolja a zakóját, nagy, virágos nyakkendőjét kiemeli, akár egy nagy nyelvet, babrálja; szolgálatkészzen feleli: mindent el fogok

követni. Tudván van a nagyfőnök *nyelven* beszélni! (Bravúros szolicizmus!)

Messze még az idő, midőn egy ugyanazon tányérból eszünk, azonegy tányérból! Összecskja az ernyőt, megmarolja mint egy váltóbotot, futásnak ered: az eső az arcába vág, hunyorog, rossz a ritmus, kapkodva szedi a levegőt; átvág az úttesten, egy fékező Polski motorházára tenyerel, meleg, piszkos esővíz tapad tenyerére, feltartja az esőbe, fölmutatja tenyerét; átugrik a szemetes földsávon, nagyot robban egy tócsa, cipőjében hideg lé: hullámokban félelmet érez, a hullámvölgyekben, ahol nincs félelem, a tornyosuló hullámhegy árnyéka borzongat, ilyen még nem volt, ez volna a depresszió?; a belátható teret furcsamód idő szegélyezi, rossz, sötét idő, mely a hullámlásban leválik a térről, ám nem miként magtól a héj, hanem nagyon erőszakosan, mintha vásznat feszítenének le rámáról, a széthasadt fa éles szilánkjai a széleken maradnak... Számolni kezd, lassan megnyugszik, kétes e nyugalom – belépek szobámba, felkattintom a villanyt, a sápadt fény elszomorít; nincs kedvem olvasni, sem tévézni, ágyba bújok, eloltom a villanyt, államig felhúszom a sárga paplant, hiába préselem szemhéjamat ideges szemgolyómra, nem alszom, forgolódom füledt odúmban, aztán, mint akit kígyó mart meg, felülök, nyitott szemmel bámulok a sötétbe, túl józan vagyok ahhoz, hogy ne csupán ismert tárgyaimat lássam... Valaki elkapja a karját, felszisszen, felnéz, Zsorzs, kiáltja túláradón.

Tán pávát láttál?, kérdi a férfi nevetve. Gyere, elviszlek egy neked való helyre, ha ügyes leszel, megoldódnak kényes gondjaid. Belékarol, vezeti nagy, fekete ernyője alatt. Parfümöt használ, szokatlannak tűnik, hogy egy férfi is lehet illatos. Egy raktárhelyiség előtt megállnak, Zsorzs bemegy. Várja a fekete ernyő alatt, várja vissza. Hatalmas csomaggal jelenik meg, ezt hozzád te, nyomja a mérnök karjába, imádni fognak érte. A csomag súlyos, egy darabig az ernyőt is ő tartja az erőlködéstől meg-megrándul az arca, olyan mintha nevetne.

Idősebb nő nyit ajtót, a pongyola rajta nem tűnik háziruhának, nyakában ezüstlánc, fülében ugyanolyan láncon két csillagocska ragyog. *Sonia* vagyok, nyújtja illatos ujjait, tegezz! Nagyon bután eszébe jut, hogy az édesanyját is tegezi, hallgat róla mint a sír. Ügyetlenül forgolódik a csomaggal, mintha szűk volna az előszoba stb., így megússza a kézcsókot.

A szobában fiatal nő emelkedik fel, kiemelkedik egy hatalmas fotelból, zene szól, nem érti a nevét, talán *Zsazsa*, édes istenem, olyan mindegy. *Sonia* leteszi a csomagot, kacarászva bontogatják, van egy üveg albán konyak, egy magyar pezsgő, kínai csokoládék, amerikai cigaretták vannak, van narancs, banán, datolya, hazai szőlő, egy műanyag tál sonkával, sajttal, gombával, hallal, paprikával töltött olivával megrakva. Civilizált ember innen már nem tud ellenállni, gondolja...

A sok fény megfürdik a poharakban, aranyszálacskákat sző az illatos füstbe, a fotelek puhák és melegek, a szőnyeg süppedő, a fürdőszoba keramitlapjait fűtik, mint a luxusszállókban, a lapokon gyönyörű, *absztrakt* virág terül szét, az ember fél rálépni, áll, csak áll (Mit kell tennem?), a csap fotocellás, van meleg víz, a hajszárító lágyadon duruzsol, s attól sem lehetne meglepődni, ha a WC dekli, akárha hollandi szelencék a Für Elisere nyitódna – nincs zene, de van bidé és van százféle törölköző.

Zsazsa várja a fürdő előtt. Te egyedül élsz?, kérdi. Bólint. Én is. De azért nem csüggedek. Gondoltad, hogy elvált nő vagyok? a mérnök zoknis lábfejét hajlítgatva álldogáll, indokolatlanul zavarba jön, azt hiszi, miatta strázsál itt a lány, bent volna dolga stb. De akkor miért kérdezget? Visszamehetünk, dobja el *Zsazsa* magát a faltól, itt csend volt, gondoltam, nyugodtan beszélgethetünk. Tipegve elindul, estélyi van rajta, hátul mélyen kivágott, pici szőrök futnak le a gerinc mentén. Állva nem nagyon tudok, dűnnyögi a nő mögött, s széttárja karjait.

Hol voltatok rosszaságok?, érdeklődik *Zsorzs*. Mélyen becsúszott a fotelbe, lábait *Sonia* ölében tornáztatja, kattogtatja, ropogtatja őket. Hirtelen felül, tölt a poharakba, igyunk.

Igyunk újra. Zsorzs tánc közben is iszik, át-átkiabál a mérnöknek, benti ügyeiről faggatja. Mindent el bír intézni, súgja Zsazsa. Dehát honnan tud rólam ennyit?

Hevesen magához szorítja a lányt, elkedvetleníti az odaadás hiánya, vagyis a finom, palástolt ellenállás. Azonnal és minden kellene. De lehet-e mindent akarni? Szeretlek, mondja esetlenül. Ezt ne csináld, inti riadtan a lány, e szó félelemmel tölt el. Nagy szemei ravaszokán felragyognak: majd hazakísérsz, s kettesben megbeszéljük. Hát mégis volna reményem?!

Leülnek enni, szélesre tárt ablakokon áramlik a hideg levegő, púposodnak a nehéz függönyök, bepárázódnak a modern képek a falon, a poharak az asztalon, előhívódnak a szeszélyes rajzolatú ujjlenyomatok s az ajkak foltjai, részegen imbolyognak a díszgyertyák lángjai, halvány fényfoltok játszadoznak a falon, ez s a falak mozdíthatatlan, kemény, merev állaga előttük teremtet feszültséget: lassan és titkosan beléjük költözik. Elhallgatnak, hogy aztán hevesen és komolyan és őszintén akarjanak beszélni, majd szokatlan gátlásokkal mélyedjenek ismét némaságba...

Zsorzs töri meg a csendet: megkérném az írónőt, olvasson nekünk valamit. Valamit a készülő regényből. Maga gúnyolódik, tasztítja le Sonia térdéről a férfi tenyerét, maga nem is hisz bennem. A mérnök lopva körbepillant, a könyvek gerincén Sonia nevét keresi. Lehet, hogy álnevet használ. A huszadik század regényét, igenis, vegye tudomásul, nő fogja megírni, szikrázik az írónő, a férfiak túl lojális polgárok és hiú alkotók. Zsorzs felemelkedik, piperköcen széttárva ujjait befal egy narancsdarabot, átmegy a másik szobába, onnan kiált valamit. Maguk még a karón is pipáztak!, kiáltja vissza Sonia, s indul a férfi után.

Zsazsa átül a mérnökhöz, azt hiszem, itt az idő, hogy hazakísérj. Ujjaival végigsimít a férfi ajkain, az ajkak feszesen összezáródnak, a lány elneveti magát, kinyitom úgy is, mondja, kinyitom!, a férfi inti, hogy ne, feszíti ajkait, nem enged az erőszakos ujjaknak, a lány taktikát vált, cirógatja a nyakát,

a homlokát, a fülcimpákat, hirtelen tér vissza, lecsap, dehát miért?, kérdi bosszúsan, a mérnök hirtelen bekapja a puha ujjakat, négyet, lágy, könnyű, olvadó falat, milyen szépek és épek a fogaid, mondja a lány komolyan; akkor szólok, hogy elmentünk. Az asztalon a kibontott narancs kitárt kelyhű virágot idéz. Kicsit meg van dézsmálva.

Zsorzs tér vissza, álmos gyűrött, kicsit részeg, szeme alatt mély, lilás árok, úgy illik, együtt menjünk! A mérnök segélykérően tekint az ajtó felé, várja Zsazsát, várva várja a lányt. Gyerünk, tereli Zsorzs zsémbesen.

Azt akarja, hogy feleségül vegyem, mondja már kint. Aprószemű esőt ver arcukba a kósza, belvárosi szél. Túl sokat tudok róla, dohogja, ez most baj. A földbe süllyesztett WC előtt megállnak, Zsorzs lebotorkál a lépcsőkön. Távol autó kanyarodik, szórja erős fényét. Gyere le te is, egészen sötét van itt!, hallja Zsorzs sírós hangját. Nevetve leindul. Büdös van, a férfit várja, kifújja az orrát, kínosan rövidet trombitál, kínos, mintha durrantott volna. Kifújtam az orrom, magyaráz sebesen, Zsorzs hallgat.

Tetszik neked a Zsuzsa? Zsuzsa? nem Zsazsa? Zsuzsa, kicsit butácska, ez nem baj; a szellemi élet sivárságát majd igyekvően színezi a keblek játékával. Erősen megkapaszkodik a mérnök karjában, vonszoltatja magát, cipelteti, verni kell a vasat, mondja, vedd el feleségül, verni kell, vedd el, v v vedd d d d ty...

A rongyként elnyűtté váló férfi mellett a mérnök józanul, éberén, erősen lépdel, ez az ellentét magabiztossá teszi, csalódottsága puha biztonsággá omlik, kibélelve a lelkét; fel fogja keresni a lányt, holnap megkeresi, a jövő megtelik reménységgel, az évekig tartó lelki *paramo* zsongással... Hazai gyártmányú dzsipp kanyarodik ki az egyik mellékutcából, Zsorzs váratlanul megélénkül, hadonászva ugrik az úttestre, majd-hogynem üvöltve beszél a lefékező sofőrrel, mondatai kurták, horkanásokkal teletűzdeltek, hebehurgyán bevágja magát a műbőr ülésre, rosszul ácsolt közmondással búcsúzik a mérnöktől.

Két ernyő van nála, a nyitottat fel s le rázva integet a dzsipp után, dobog a vászon. Dobog, pattog és kopog az eső, sokáig hallgatja. Összecsurkja az ernyőt, elindul, eső mossa az arcát, hamarosan hazaér. Miközben kulcsa után kotorászik, az utcát figyeli; egy távoli ablakból fény jön, ellenkező irányban utcai lámpa lóg, fénye szabályosnak tűnő kúpot metsz ki a térből, ez utólag tűnik fel, eleinte mindent síkban lát; nagyon nyirkos a levegő, hideg a kilincs, a kulcs viszont jó meleg. Az ablakban kialudt a fény, rengeteg ágyat képzel maga elé; sok-sok egymás mellé tolt ágyat. Messze még az idő, midőn egy közös takaróval takarózhatunk. A sűrű szén-gázos füst a földre száll; alszik a város, alszik már...

Pletyka, kapkodás, kíváncsiság, indiszkrécio, szájalás, fel-fuvalkodottság, hebehurgyaság, pöffeszkedés, siráncokozás, ingerültség, hencegés, betartás, hunyász. A kisleány begombolja ingét, hallatszik, váratlanul az is hallható, amint becsúsznak a gombok a gomblyukakba. Vizitre ment, döröggi utána Ágnes. Meg kellene mégis mondani, hogy egyszer már leadta azt a rajzot, mondja Gittus; Ágnes legyint, mért, úgyis levonnak, nem azért, próbálkozik félénken Gittus. Én bemelegyek, mondja megilletődötten Mária, nem figyelek rá. Te ujjat húztál a nagyfőnökkel, rendben, de minket minek kellett belekeverni?! babrálja dörögve a nyakkendőjét Lajoska. Nem kevertém bele senkit.

Belép a kisleány, visszahajolnak munkáik fölé, a kisleány leül, kigombolja az ingét, rakosgat, feláll, leoltja a neonokat, az ablakban rest, kevés fény, leül ismét, vastag dossziékkal bátyázza körül magát. Fülledt a levegő és olyan sűrű, hogy szemhéjunkt is küszködve emeljük.

Lassan nyílik az ajtó, Mária áll ott, meglepődünk. Hát mégis, mégis! Mégis? Nem találunk mondatokat, túl sok a szó! Mária arcán vörös foltok, hajszálai szerteállnak, mint tépett húrok, igen, a zene volna most legfőbb szükségünk! Szoknyája eltekeredett, a derekánál félrecsúszott, a mozdulatok is elcsúszottak, nem értjük, hogyan jutott el a rajztábláig,

esetleges minden, kilép a szoknyájából, ráteszi a falpra, lehúzza magáról a pulóvert, ráteríti a szoknyára, lefejtí magáról a nylonharisnyát, felfedezünk rajta egy megstoppolt foltot, fegyelmezetten bámuljuk a lencseszem nagyságú cérnapöttyöt, hihetetlennek tűnik az egész, magunk elé nézünk, próbálunk helyrehozható hibát felfedezni rajzunkon, hogy igyekvőn radiózhassunk, radiózhassunk – lassan minden világos lesz, forró göb kezd lüktetni torkunkban, lassan lejjebb csúszik, és ott rág, rág, rág: hatalmas üregek keletkeznek

Alattunk sikongva csúszik hátra a szék, Ágnes összerezzen, jól tudja, mi fog következni, megfogalmazni olyan vakmerő dolog. Zakóncat széktámlánkra borítjuk, kibújunk ingünk-ből, ledobáljuk a zoknikat is, eszünkbe jut, hogy mindezt már *képzeletben* végigcsináltuk tegnap a Zsuzsa szobájában, gyakorlatlan pászítjuk össze a nadrágszárakat. Mária mozdulatlan karjai, kicsi gyermekkarok, lógnak le, lefelé a teste mentén. Ágnes feláll, talált egy mondatot: vetközz!, préseli ki Gittusnak. A kislány eltűnik, mint egy árnyék, Lajoska merőn nézi a nyakkendő virágait.

Mária hasa picit kiemelkedik a medencecsontok közül, akár gömbölyű sárgadinnye a fonott gyümölcskosárból; kicsit belapul, amikor kivágódik az ajtó. A nagyfőnök kerek feje elvörösödik, arca mögött ismerős arcok. Mi történt itt?, nem válaszol senki. (Az események nem rekonstruálhatók!) Előrelépünk, bele a látómezejébe, nekiverődünk Ágnes forró, robbanó csípőjének.

Amikor egy szó felrobban, az a tett.